

Молодь концентрується на власних реаліях, таких як зовнішність, навчання, відпочинок, дозвілля, розваги. Так, на позначення поняття «чудово» молоді люди вживають сленгові новотвори: *прикольно, кайфово, класно, круто, кайф, ульот, бомба* та ін. Замість слова «набридати» – *кумарити, парити, грузити, гнати, діставати* тощо.

Як бачимо, у молодіжному жаргоні добре працює мовний закон економії лексичних засобів: одне слово вміщує в себе зміст цілого речення, що характеризує людину. Оскільки життя молоді традиційно пов'язане з технікою, цікавим є таке спостереження: серед дієслів, які в жаргоні називають відносини між людьми чи характеризують поведінку людей, дуже багато «технічних» у традиційному вжитку. Наприклад: «*зарулити*» — прийти кудись, «*наїхати*» – накричати на когось, «*грузитися*» – бути не в настрої, «*морозитися*» – бути байдужим.

Отже, мовний процес кінця ХХ – початку ХХІ ст. характеризується посиленням ролі неформальних, нелітературних елементів у мовленні. Однак виникнення сучасних сленгових слів і виразів є об'єктивованим дійсністю процесом, який не можна й не варто зупиняти, оскільки сленг – це не лише окремий пласт національної мови, який певною мірою відображає рівень розвитку суспільства, а й одна із форм існування української мови, і хоча суржику та кальок з російської мови у мовленні сучасної молоді забагато, вони також мають право на лексикографічне осмислення, що сприятиме поліпшенню культури усного мовлення і мовних смаків.

Хакім Шахруд огли Рзаєв, Україна
Науковий керівник: Шокуров О.В.
НТУ «ХП»

УКРАЇНСЬКИЙ МОВНИЙ ЕТИКЕТ, ЙОГО ОСОБЛИВОСТІ

Тема українського мовного етикету є актуальною, оскільки українська мова є державною мовою України та є визначною складовою національної ідентичності. Багата історична й культурна спадщина, складна граматики та

великий словниковий запас впливають на складну систему привітань, звертань та правила ввічливості. Щирість, гостинність, відкритість українців завжди позитивно відбиваються й на правилах мовного етикету.

У формальному, офіційному спілкуванні українці часто використовують ввічливі форми звертання, такі як «пан», «пані», «шановне товариство»: «Пане викладачу!» або «Пане Володимире Семеновичу!». У спілкуванні з друзями та рідними можна вживати більш неформальні привітання, такі як «Привіт!» або «Вітаю!». Також варто уникати використання нецензурної лексики та образливих виразів, оскільки це може призвести до конфліктів та погіршити відносини зі співрозмовником.

Українці дуже цінують ввічливість та вдячність, тому важливо завжди виражати подяку за отриману допомогу чи послугу. Наприклад, «Дякую вам велике!» або «Щиро дякую за вашу допомогу!» є відмінними способами висловити вдячність.

Не зайвим буде згадати й про емоційність української нації, яка виражається в досить експресивній, але не надмірній жестикуляції та міміці.

Хоча треба зазначити повагу українців до дотримання певних особистих меж. Обійми, поцілунки, поплескування чи щільніший фізичний контакт залишаються лише для близьких друзів чи родичів.

Слід також пам'ятати про відмінності в правилах етикету, які є наслідком місцевих традицій чи звичаїв, віку комунікантів і т.п.

Наостанок варто нагадати про дотримання норм літературної мови. Логічні, зрозуміло й правильно побудовані висловлювання, красива й чиста мова, гарна й чітка вимова завжди справляють гарне враження, сприяють приємнішому й результативнішому спілкуванню.

Отже, дотримання загальноприйнятих норм мовного етикету й поведінки є надзвичайно важливим для публічного простору